

[Indenrigsministeren.]

ning, det ærede Medlem anlagde i sine Bemærkninger, i juridisk Betydning, at Staten er løbet fra sine Forpligtelser. Der kan være Spørgsmaal om, i hvilket Omfang Lempelser paa disse Omraader skal ske. Selv om Parcelejernes Repræsentanter vel nok med megen Ret kan sige, at de Obligationskurser, som i sin Tid blev opnaaet, laa saa langt under, hvad man paa en Maade fra den daværende Administration gav Udsigt til, har jeg alligevel det bestemte Indtryk, at de er tilfredse med de Lempelser, der her gives, saavel som de Lempelser af anden Art, der administrativt er givet over for Parcelejerne. Jeg maa altsaa tage Afstand fra denne Udtalelse, at Staten er løbet fra de positive Forpligtelser, den har.

Oluf Pedersen: Den omtalte Bestemmelse i § 5 gaar, hvad jo ogsaa Ministeren gav Tilslutning til, ud paa en Lempelse, der kan være paa indtil 10 pCt. af Anskaffelsessummen; men det vil vel nok sige indtil 25 pCt. af, hvad Laanet fra Statsboligfonden udgør. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Men indtil 10 pCt.!). Indtil, det er vi fuldkommen enige om; det gjorde jeg ogsaa opmærksom paa, saa derom er der ikke nogen Strid. Nu mener den højtærede Minister, at det ikke er et Løfte, Staten har givet. Jeg skal her henviser til, at i en officiel Redegørelse, udgivet af Fuldmægtig E. Sand i Indenrigsministeriet, og som jeg antager de fleste af dem, der byggede dengang, har gjort sig bekendt med for at være klar over, hvorledes Reglerne var, hedder det — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat:

„... det blev fra Regeringens Side under Forhandlingerne betonet, at der ikke foreligger noget Tilsagn til de byggende om saadant „Tilskud“, men at Statsmagten staar frit over for Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang den i paakommende Tilfælde under Hensyntagen til Statens finansielle Forhold etc. . . .“

kan yde mere Hjælp. Hvis Statens finansielle Forhold er ringe, mener jeg, det er naturligt, at man ikke kan opfylde dette Løfte. Men jeg kan heller ikke se, at der er anden Begrundelse for, at Staten ikke opfylder Løftet, end dette, for der ligger jo i § 5 et Tilsagn om, at hvis der sker Ændringer, er Staten rede til at deltage med sin Part. Det er et Tilsagn, det synes jeg man maa sige, og dette Tilsagn er meget daarligt imødekommet ved det foreliggende Lovforslag, hvor man i Virke-

ligheden forlader den $\frac{1}{2}$ pCt. som Nedgang i Renten og gaar over til at yde blot $\frac{1}{2}$ pCt. Henstand. Jeg synes, at dette med $\frac{1}{2}$ pCt.s Henstand er en ret ligegyldig Ting.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Det ærede Medlem var nu selv saa venlig at oplyse Tinget om, at der fra Administrationens Side dengang er sagt, at Staten stod frit paa dette Omraade. Det Forslag, der her foreligger, er et Forslag om Lempelse — paa samme Maade som Rentenedsættelsen gennem de sidste to Aar har været en Lempelse — under Hensyn til Statens finansielle Forhold, en Lempelse, som jeg mener Staten meget vel kan være bekendt, og som man ogsaa fra de paagældende Repræsentanters Side værdsætter.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Den højtærede Indenrigsminister sluttede med at sige, at det, der her var Tale om, var noget, man fra de paagældendes Side værdsatte. Det vilde være interessant, om den højtærede Minister kunde gøre nærmere Rede for, at man har værdsat Forslaget. Efter det jeg kender til Forholdene, er man fra den Side i højeste Grad utilfreds med det, der her gives.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

A. C. Mortensen: Da der er fremsat Ønske om Udvalgsbehandling, skal jeg tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Første Næstformand (Vanggaard): Der er ikke mere at forhandle om i dette Møde.

Folketingets næste Møde afholdes Tirsdag den 30. ds. Kl. 13 med følgende Dagsorden:

1) Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende:

Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 185 af 20. Maj 1933 angaaende privat Arbejdsansvining.